

לב תעודה בעלילה, פילוסופיה בפורנוגרף-
פיה, סאטירה באימה, אידיאולוגיה בחוצי-
פה, ברט יוצא-חדופן והמגרה ביותר לי-
מחשבה, במשך כל השנה הזאת.
יוגוסלבי זה, הטוען שהוא מארכסיסט
מושלם, 50 אחוז גראוץ' מארקס ו-50
אחוז קארל מארקס, ומסתובב בעולם
משום שמולדתו מעדיפה לראות אותו
מרחוק, נחשב היום, ובצדק, אחד הכור-
חות המקוריים ביותר שיש לאמנות הי-
שביעית.

נצחון

המין החלש

ך אד שחקן השנה. בימים כתיקונם,
היתה הבחירה מתבקשת מאליה: ג'ין
הקמן, עם תחרות קשה מצד איב מונטאן
(וינסנט, פרנסואה...), ג'ורג' סיגל ואליזט
גולד (המהמרים), ריצ'ארד דרייפוס (דודי
קראביץ) ואולי גם ג'ק ניקולסון (הפרט
האחרון וצ'ינה טאון). אלא שכל אלה
הועמדו השנה בצל עליידי שחקן-שלא-
בכוונה. כי בין אם מתייחסים לאידי אמין
דאדא כאל דמות אידיאלית של מנהיג
עולם שלישי, או כאל גורילה שבקושי
למדה ללכת על שתיים, דבר אחד ברור,
אחרי סרטו התיעודי של ברבטי-שרדר
אודותיו: האיש הוא שחקן מבטון-מלידה.
שחקנית השנה. בשנה שיתיה שנת
האשה, ואשר בה נחגג שוב ושוב נצחון
המין החלש על הגד — בתחנות מחיי
נישואין, בכלה למכירה, או באלים לא
גרה כאן יותר, הדמות הנשית הקיצונית
ביותר, החצופה ביותר והנועזת ביותר,
דמות האשה המשוחררת עד הסוף, היתה
זו של מילנה דראוויץ' היוגוסלבית, כי
מיטתה האורגניזם.

מילנה, שהיא שחקנית-הקולנוע המפור-
סמת ביותר בארצה, מסוגלת לשחק באר-
חה טיבעיות עצמה בבגדים ובילעדיהם,
לשלב הומור בפאתוס ולגעת ללב אפילו
כשראשה הכרות מונח על מגשי-סוף, וכי
סוגרים, שחקנית אחרת שהעירום לא
הפריע לה השנה לשחק כלל, היתה ואלרי
סרין, שזכתה בפרס-המישחק בפסטיבל
קאן, כרעייתו של ג'ני ברוס. כסרט על
חיי המוצג לאחרונה גם בארץ.
שחקנית-מישנה: זוהי ההודמנות לצ'יין
לשבה סרט נוסף, לאקומב לוטיאן של
לואי מאל. סטירת-לחי מצלצלת לצידקנות
הצרפתית במלחמת-העולם השנייה. אחת
התכונות המאלפות בסרט היתה המשחק,
בין אם מדובר בספיר בלו, בן-האיכרים
חסרי-הניסיון, שנהרג לפני שבוע בתאונת
דרכים, ואשר שיכנע דוקא בחיסוסו שלו
— ובין אם באורור קלמאן, הדוגמנית
שגילמה בסרט נערה יהודיה. אבל מעל
כולם התעלתה דמותו של שחקן שוודי
שהופיע לפני 20 שנה אצל ברגמן, ומאז
הוא מתרכז בתיאטרון. שמו הולגר לווני-
אדלר, והוא אחראי לדמות החייט היהודי
די המנסה לשמור על כבודו ואישיותו,
בתוככי השואה המשתוללת סביבו. זוהי
אחת הדמויות היהודיות המרשימות ביותר
תר שהוצגו אי-פעם על הגד.

אשר לשחקנית-המישנה של השנה, היא
באה חיישר מן הסרטים של התגלית הקר-
מית של השנה, מל ברוקס. קומיקאי יהודי
זה, חברים-לשעבר לכתיבת בדיחות טל-
וויזיוניות של וודי אלן וניל סימיון, שטף
השנה את הגד בהומור האנארכיסטי
הפורה שלו, והגשים בכך את ההבטחות
שניתלו בו אחרי שהפך את היטלר לגי-
בור מחזמר בהמפיקים. ברוקס עובד עם
צוות מטורפים המבינים בדיוק לרוחו, ו-
אחת מחברות צוות זה, מאדלין קאהן, מי
שהיתה הפסבדו-מארלן-דיטריך באופנים
לוהטים, ופרצה בשירת קולוראטורה כזו
שר נאנסה ע"י המיפלצת בפראנקנשטיין
הצעיר, היא שחקנית-המישנה של השנה.
אשר למפחית-הנפש של שנת תשל"ה,
מה שקשה הוא להחליט מי גרוע ממי.
המטע, למשל, הוא סרט מחליא במתקת-
קות האווילית שבו ובצילומי-הוואולין,
אבל בכל-זאת, איי-אפשר להתעלל בזיכ-
רו של מי שהיה פעם במאי גדול, ויטור-
ריו דה-סיקה. גאטסבי הגדול היה כלי-כך
עלוב, בהשוואה למקור של סקוט פיציג'-
ראלד, עד שהיה ראוי להיבחר, אילו לא
היתה גם הבחירה בו בגדר ציון-לשבת.
לעומת זאת, איי-אפשר לדלג על מג'
רש-השדים, שהתחזה כמינשר מיסטי מלא
משמעות, ותסתר מאחורי תרגילי-פירוטכ-
ניקה לולייניים את העובדה שהוא פונה
אל חושי הפרמיטיביים ביותר של הי-
אדם, וגם זאת בצורה לא מתוכמת.
בועה נפוחה אחרת, בשם ישו כוכב
עליון, היתה לא רק סרט אנטי-שמי שזכה
לסיוע מישרד-המיסחור-התעשייתי, ולא רק
וולגריזציה של חיי ישו, אלא גם סרט
מוסיקלי עשוי ללא דימיון, ללא תנופה

"יומנו של מפתח"
התגוששות ליד המיטה

"האיש בעד אקרה הוהב"
נוכחי-הקלטה בבטן

וללא מקורות. בועה נפוחה שלישית,
האמריקאי, סרט מהפכני-כביכול של קוס-
טא-גוראס על פעולות הסייאיאי בי-
דרום-אמריקה, סרט שטטני שבו כל אנ-
שי-שלומה של הבמאי מלאכים, כל מת-
נגדיו מיפלצות, והמסקנה הסופית היא
אנטי-מהפכנית קיצונית.

ולבסוף, הבועה הריקה ביותר, היא זו
שניפח הבמאי פטר בוגדאנוביץ' עבור
רעייתו, סיביל שפארד, השחקנית הרא-
שית בדיין מילר. זה היה הסרט הפטר-
סטי והנבוך ביותר של השנה, והדרך
היחידה להחזיק בו מעמד עד הסוף היתה
לאטום את האזניים, ולהתפעל מן הנוף.
ולבסוף, שני ציונים קטנים לשבח, לי-
שני סרטים שחלפו מבלי שחש בהם איש.
האחד, חזיו ורעם, סרטי-פעולה לכאורה,
עם קלינט איסטווד וג'ף ברידג'ס, עשוי
להפליא, מצולם היטב, ומעל לכל —
מתאר בצורה יוצאת-דופן כיצד משחית
הדור הישן, אפילו כשהכוונות הטובות
ביותר מפעמות בו, את הדור הצעיר.
הסרט השני, מערבון אפור ממבט רא-
שון בשם חבר מרעום, של וקברט בנטון
(אחד התסריטאים של בוני וקלייד), סרט
מוזר ובלתי רגיל על מסע-ילדים אל הי-

"זארדוז"
הקרנות פורנוגרפיות לעידוד הזיכרון

"רני"
אשה היא אשה

"סכס משוגע"
גבר וגבר

"מציצים בחדרי מרוך"
שחור ולבנה

מערב בתקופת מילחמת הצפון נגד הר-
רום, תיאור רגיש של תום-נעורים הנש-
חק בעימות עם המציאות המרה של הי-
חיים היום-יומיים הקשים.
כאמור, יש קשר בין שני הסרטים, והי-
עובדה ששניהם חלפו מבלי שיקבלו את
הפירסום או הכיסוי שלהם שהיו ראויים.
מוכיחה שאותה חומת-אטימות שדובר
עליה בתחילה, לא נפרצה עד הסוף.